

ki ga zahteva. Na srečo imamo za takšne primere, kot bomo videli kasneje, še odprta vrata. Potrebno pa je misliti tudi na postopke, ki bi zmanjšali neoliberalni poudarek znotraj NPK.

Zanima nas, kaj o NPK pove Analiza uresničevanja Resolucije o nacionalnem programu Izobraževanja odraslih (ReNPIO) 2005–2008 in Izhodišča za oblikovanje Resolucije o nacionalnem programu Izobraževanja odraslih (ReNPIO) 2010–2013 iz leta 2010, ki sumarno in pregledno poda ugotovitve o NPK pri nas. Pojasnilu, da podatkov o številu posameznikov, ki so se vključili v postopek preverjanja in potrjevanja ter o njihovih značilnostih ni, sledi, da se je število podeljenih certifikatov v obdobju 2004–2007 povečalo za 3,5-krat, skoraj 70 % vseh pa je bilo podeljenih za področje prometa in varovanja.

Naslednja ugotovitev Analize je osupljiva in meče zelo slabo luč na sistem NPK. »Dejstvo, da je največ NPK pridobljenih na ravni srednješolskega izobraževanja ter da se priprava na preverjanje finančno podpira iz sredstev APZ /aktivne politike zaposlovanja, op. a./, kaže na to, da je to ukrep, ki je namenjen manj izobraženi populaciji, ki je tudi najbolj izpostavljena socialnemu izključevanju. Pri tem pa se postavlja vprašanje, ali to ne vodi do nadaljnje stigmatizacije te populacije in tudi sistema samega. Prav tako nimamo celovitega vpogleda v obseg javnih virov, namenjenih izpeljavi postopkov in potrjevanju NPK: ceno za pridobitev NPK določa poseben pravilnik. Za brezposelne pokrije stroške ZRSZ, zaposleni pa sami ali njihov delodajalec. Določeni so tudi povprečni stroški za program usposabljanja in postopek preverjanja in potrjevanja NPK na kandidata za brezposelne osebe.« (*Analiza ...*, 2010: 96) Zelo pomembno je poudariti, da so po uvedbi NPK nastali tudi zgoraj omenjeni programi priprave na preverjanje, ki jih celo finančno podpira država. Gre za deformacijo sistema, saj naj bi bil sistem NPK namenjen ravno neformalno in priložnostno pridobljenemu znanju, ki je bilo pridobljeno kjer koli in kadar koli ter ga posameznik poseduje, ne pa znanju, ki se pridobi v programu, ki je namenjen in natančno prikrojen pravi preverjanje pri določenih NPK. V kolikor se ti programi ne preprečujejo, je še toliko pomembneje, da se sistem priznavanja nadgradi tudi mimo in izven NPK ter tako omogoči priznavanju neformalno pridobljenega znanja udeležati njegovo »pravo naravo«.

Druga zelo resna opazka je, da se pridobivajo NPK večinoma na srednješolski ravni ali pod njo, NPK pa bi morale biti dostopne in možne, predvsem pa izkoriščane tudi navzgor po izobrazbeni vertikali. Da pa bi pridobitev NPK posameznika celo stigmatizirala, pa je absurdno, kljub